

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa [...] Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko A. K., L. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 listopada 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. przyznaje adwokatowi M. S.-K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 4050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych), w tym należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych A. K. i L. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 5 listopada 2020 r. w sprawie z powództwa [...] Bank Spółki Akcyjnej w W. przeciwko A. K. i L. K. o zapłatę należy podnieść co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd

kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczyli przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 i 2 k.p.c., tj. istnienie istotnego zagadnienia w sprawie oraz potrzebę wykładni przepisów prawa.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżący wskazali, że zagadnienie prawne sprowadza się do wyjaśnienia kwestii czy do dokonania przez Sąd oceny ważności umowy kredytu zawartej na podstawie art. 69 Prawa bankowego warunkiem sine qua non jest przedstawienie przez bank ogólnych warunków umów lub regulaminu zawierania umów z daty zawarcia tej umowy wydanych na podstawie art. 109 Prawa bankowego, a także czy wyciąg z ksiąg rachunkowych banku oraz potwierdzenie złożenia dyspozycji przelewu są wystarczającymi dowodami z dokumentów w kontekście zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. dla dokonania ustaleń przez sąd istnienia zobowiązania z umowy kredytu w sprawie o zapłatę.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź też, jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przy tym przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (postanowienia SN z 24 października 2012, I PK 144/12, z 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (postanowienia SN z 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący wskazując na konieczność wypowiedzi Sądu Najwyższego w zakresie zasadności przyjęcia przez orzekające sądy w sprawach o zapłatę z powództwa banków przeciwko konsumentom katalogu niezbędnych dowodów z dokumentów na okoliczności powoływane przez banki, a w szczególności dokonania wykładni art. 69 w zw. z art. 109 Prawa bankowego w zw. z art. 245 § 2 k.c., powyższym wymogom nie sprostali. Wskazali jedynie, że orzekając w sprawie sądy przyjęły, że wbrew twierdzeniom pozwanych oraz podnoszonym zarzutom, w dacie zawarcia umowy kredytu nie byli oni w błędzie (art. 84 i 88 k.c.), a przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone z poszanowaniem zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. zaś stanowisko sądów I i II instancji co do przyjętej wykładni przepisów nie jest

zasadne z przyczyn podanych w uzasadnieniu skargi. Skarżący nie przedstawili przy tym żadnego wywodu prawnego i nie uzasadnili skąd biorą się wątpliwości prawne we wskazywanym zakresie. Wskazane przez nich zagadnienia w istocie wiąże się z ustaleniem stanu faktycznego i jego oceną i w praktyce rozstrzygane jest ad casum, z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku. Zagadnienie prawne, w rozumieniu w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinno tymczasem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie szczegółowych elementów podstawy zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a także § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – uwzględniając wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 – przyznano adwokatowi M. S.-K. kwotę 4050 zł, w tym należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

a.s.